

Х. Гена. — Пжк като се вжрнете от вода елате да си препейти пржстен у дома. . . . И ще си наберете китки за утре.

Вжрба. — Добре, бабо Хаджийке! Колко си ни добричка.

IV

Баба Краса, попрегжрбена старица, с патерица в ржка, в другата восачни свещи, влиза и се изправя да си отджхне.

Х. Гена тржгва да я посрешне.

По пжтя се чуват кржшните гласове на Вжрба и Малина.

Гласа на Вжрба: Какжв кравен зюмбил, да му се ненарадваш! Садих го. У нас не става.

Гласа на Малина: А Калина нй веднаж не е дошла с китка на чело.

Таз Калина! Таз Калина! (Отдалечават се.)

Х. Гена. — (Присрещнала баба Краса) Тамам за тебе преди малко се одумвах.

Б. Краса. — (Не я дочула) Добжр вечер, Хаджийке!

Х. Гена. — Че стана ли вечер? . . Черкова не е чукала за вечерня.

Б. Краса. — Нали сме в усойно: слжнцето у дома залезе и тржгнах свещ пред Светого Георгия да си запали, че до година, кой знай: я сжм жива, я не. Пжк като из порта излезох, гледам в вашия двор слжнце да му се ненарадваш. Че рекох, пжтйом да се отбия: хем да те видя, хем и стари кости на слжнчице да стопля. . . . Пжк доде ми на ум, че и беше ми казала. . . .

Х. Гена. — Добре си се сетила бабо Красо, (като ѝ подава триножнице на слжнце) поседни ей тук на слжнце. . . Добре си се сетила! Аз биля щех да пращам за тебе.

Б. Краса. — (Като обгледва наоколо) Каква градина! Каква уредба! И чак на трема первази! Личи си, че младо се е протвило.

Х. Гена. — Протви се то, бабо Красо, току. . . .

Б. Краса. — Не ѝ бележи — всичко в реда си ще тржгне. Само зговор да има.

— Кой знай? . . . Ей, Косйо си направил сайгията: пратил борика, глок, бук. . . . и чак от кжде! — Хе, горе от вржх Балкана: чак от техната кжшла. . . . пжк тя!

— Какво?

— Илийчо го донесе. . . , Искаше на нея да го предаде, че тжй му Косйо заржчал.

— Не доде ли?

— Идеше ми от срам, пред момчето, в земята да потжна

— Не ѝ бележи. Нали знаеш и леля ѝ, Бог да я прости